

Tato bakalářská práce se zabývá slovo tvorbou ablautem vs. slovo tvorbou sufixací v diachronii, a to v období staroanglickém a stredoanglickém. Důvod výběru tohoto tématu spočíval v obecném opomíjení této tematiky v gramatikách, v nichž ctenář nalézá podrobné popisy gramatické funkce ablautu ve staré a v menší míře i ve střední angličtině. Cílem práce bylo popsat vývoj ablautových formací během těchto období v typologických souvislostech. Analýzy se zaměřují na introfektivní rysy v korenech formací a ukazují, jak různé kombinace realizací těchto korenu vykazující ablaut s flektivními (-a, -e, -o/-u; -) a čisté derivacními, aglutinacními sufixy (-lic; -full; -scipe; -had; -d, -t, -) postupně ubývají. Práce se dále zaměřuje na to, zda se různé realizace korenu váží k vybraným sufixům také sémanticky, tj. zda v oněch kombinacích existují formální a/nebo sémantické pravidelnosti. Před samotnými analýzami byly určeny morfologicky příbuzné rodiny na bázi Dictionary of Old English: A-F, nejnovějšího a nejpodrobnějšího slovníku staré angličtiny, který v době našeho průzkumu pokrýval hesla spadající pod písmena A-F. Totéž bylo učiněno na bázi Middle English Compendium. Jak vyplývá z obecného typologického vývoje jazyka a jak analýzy materiálu prokazují přímo i nepřímo, funkční průhlednost, tj. motivovanost, ablautových formací se postupně zastrívá důsledkem typologických a fonologických změn. Tyto formace začínají ustupovat aglutinacním prostředkům odvozování, jež se tak ukazují jako produktivní. Dále také ustupují derivacně nemotivovaným prostředkům typu lexikálního obohacování jazyka, a to především díky jazykovému kontaktu s francouzštinou, kterým se ovšem tato práce pro nedostatek místa nezabývá.